

Een roman over liefde en wraak

Verlangen
naar
wraak

LS Morgan

Verlangen naar wraak
Een roman over liefde en wraak

Een boek van LS MORGAN
Omslagfoto: Odile Silva Dias
Vertaler: Wendy van den Berg

Dit is een fictieboek. Het doel is om mensen te vermaken.
Namen, karakters, plaatsen en gebeurtenissen die omschreven zijn, zijn
producten uit de fantasie van de auteur.

Elke overeenkomst tussen deze twee aspecten is puur toeval.

Morgan, LS

Verlangen naar wraak: een roman over liefde en wraak, 1ste editie,

1. Fictie
 2. Romantiek
 3. Roman over liefde
-

OMSLAGFOTO

Foto van Viorel Sima en Kesu – rechten verkregen.

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

Het is verboden iets van dit werk op te slaan en/of te reproduceren, op welke wijze dan ook - concreet of niet concreet - zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Schending van de exclusieve rechten van de auteursrechthebbende leidt tot civiele en strafrechtelijke sancties.

Na jaren van hard werken is Alex Hazel nu een succesvolle zakenman. Verlaten door de vrouw waar hij van hield en verraden door degenen die hij vertrouwde, heeft hij zijn leven toegewijd aan één verlangen: wraak. Maar kan hij op deze koers blijven, als het lot besluit de grond onder zijn voeten weg te laten zakken door degene die zijn hart ooit had gestolen weer terug in zijn leven te brengen? Verscheurd tussen haat, woede en liefde, moet hij een uitweg vinden in deze tegenstrijdige emoties.

WAARSCHUWING: Dit boek bevat 18+ scènes en taalgebruik. De inhoud is niet geschikt voor kinderen.

Inhoudsopgave

Dankwoord
Opgedragen aan
Aan mijn lezers
Hoofdstuk 1
Hoofdstuk 2
Hoofdstuk 3
Hoofdstuk 4
Hoofdstuk 5
Hoofdstuk 6
Hoofdstuk 7
Hoofdstuk 8
Hoofdstuk 9
Hoofdstuk 10
Hoofdstuk 11
Hoofdstuk 12
Hoofdstuk 13
Hoofdstuk 14
Hoofdstuk 15
Hoofdstuk 16
Hoofdstuk 17
Hoofdstuk 18
Hoofdstuk 19
Hoofdstuk 20
Hoofdstuk 21
Hoofdstuk 22
Hoofdstuk 23
Hoofdstuk 24
Hoofdstuk 25
Hoofdstuk 26
Hoofdstuk 27
Hoofdstuk 28
Hoofdstuk 29

[Hoofdstuk 30](#)

[Hoofdstuk 31](#)

[Hoofdstuk 32](#)

[EEN DAAD VAN LIEFDE EN RUIMHARTIGHEID](#)

[Over de auteur](#)

[Contact met de auteur](#)

Dankwoord

Ik wil de goddelijke kracht van pure liefde bedanken die mijn hart en dromen leidt, God, U dank ik. Ik wil ook de speciale mensen bedanken die er op de een of andere manier aan hebben bijgedragen dat dit werk dit stadium heeft bereikt, zo goed gestructureerd is in jullie handen: ISABEL GÓES, redacteur van de originele versie, Rachel Lima Lopes, die uitstekend werk heeft verricht met de vertaling naar het Engels, en mijn lieve proeflezers.

Opgedragen aan

Ik draag dit boek op aan **ALLE LEZERS** van Verlangen naar wraak, die dit werk volgde op Wattpad en Luvbook. Aan mijn **FAMILIE** die dit werk steunde, en aan mijn geliefde tante **SARBÉLIA ASSUNÇÃO** die mijn creatieve kant altijd aanmoedigde en me stimuleerde om mijn dromen na te jagen.

Aan mijn lezers

Als je dit boek leest, zul je in een achtbaan van emoties terechtkomen en door verschillende gevoelens heengaan: woede, liefde, vreugde, verdriet, bezorgdheid, angst, verlangen, hoop... Dus als er tranen over je gezicht lopen, woede in je borst groeit, of zelfs als liefde je gezicht doet oplichten, moet je niet raar opkijken, maar weten dat ik blij ben dat je die gevoelens hebt en dat het lezen van dit boek meer is dan alleen de mechanische handeling van het lezen.

Aan het einde van het boek, na de afspeellijst, weet je hoe **een daad van liefde en ruimhartigheid de wereld kan veranderen** en een echte impact kan hebben in het leven van ontelbare kinderen.

Ik wil ook waarschuwen dat dit een onafhankelijk werk is, dat wil zeggen, het heeft geen uitgever die het ondersteunt. Als auteur heb ik dit punt bereikt, dankzij de steun van lezers die van dit verhaal hebben gehouden, erin hebben geloofd en het hebben gesteund. Jullie maken nu deel uit van die keten van liefde en de vervulling van een droom, dus ik wil jullie bij voorbaat danken voor het steunen van dit boek door jullie mening te delen op social media. Delen is immers een daad van warmte, liefde en een gebaar van steun dat onmeetbaar is. Dankjewel!

#hazeleyes #alexhazel #ismorgan #booklover #desejodevingança

Hoofdstuk 1

Alex Hazel deed lang over zijn koude ochtenddouche. Hij liet het ijskoude water minutenlang in harde stralen over zijn bovenlijf stromen. Toen hij zijn kast inliep om het pak te kiezen dat hij zou aantrekken, voelde hij een scherpe pijn in zijn borst. Hij wist dat het vandaag zijn dag zou worden, zijn moment van overwinning, de dag dat hij eindelijk de verbittering die hij al zo lang voelde, kon loslaten.

Hij klemde zijn kaken op elkaar en maakte vuisten uit woede. De herinnering van acht jaar geleden zat nog vers in zijn geheugen. Alsof het pas gisteren was gebeurd. Hij dacht aan alles waar hij doorheen was gegaan, om te komen waar hij nu was. Het schoot heel even door zijn gedachte dat als hij niet al die vernederingen en afwijzingen had doorgemaakt, hij misschien niet zou staan waar hij nu stond. Er kwam pijn omhoog door de herinnering aan het onschuldige leven dat weg was. Een leven dat zijn vijand hem had afgenomen. Een leven waarin hij zielsveel van iemand hield.

Toen hij klaar was met het aantrekken van zijn driedelig pak, voelde hij zijn borstkas samentrekken met een gevoel dat hij niet kon plaatsen. Misschien zat er woede, wrok of opgesloten verdriet vanbinnen. Hij wist dat hij het hoofdstuk, dat zijn leven had vormgegeven zoals het nu was en dat hem de man had gemaakt die hij was geworden, af moest sluiten: voor sommigen een kille, voorbedachte en emotionele man; voor anderen een visionair, harde werker en succesvol zakenman. In de spiegel zag hij een persoon die gevormd was door de tegenslagen in het leven en zijn verlangen naar wraak.

* * *

Lara Muller stopte met rennen en keek op haar horloge, 07.16 uur. Ze had nog tijd genoeg, bedacht ze zich. Ze veegde met haar hand het zweet van haar gezicht en wachtte totdat de auto's stopten, zodat ze over kon steken en naar de Princesa Isabel Avenue kon lopen. Ze was gewend om deze route hardlopend te volgen in de ochtend, om Copacabana heen naar de rand van Arpoador.

Ze hield ervan om 's morgens te rennen, omdat de geur van de oceaan haar longen vulde. Ze deed dit bijna elke ochtend, soms alleen en soms met haar vriendin, Patrícia.

De jonge vrouw veranderde de muzieksoort op haar mp3-speler. Ze wou niet langer naar de dancebeat luisteren die hoorde bij haar rensnelheid en zette 'Mirrors' aan van Justin Timberlake. Ze stopte bij Carlinhos' dinner en voordat ze haar bestelling door kon geven, stond de eigenaar al met haar detox-sap klaar in een plastic beker van een halve liter.

"Je weet dat ik deze groene smurrie alleen voor jou maak, toch?" plaagde de noordoostelijke man met een glimlach op zijn gezicht.

"En jij weet dat ik je al toestemming heb gegeven om mijn geweldige sap aan je menu toe te voegen, tóch? Ik zweer dat ik niet zal vragen om royalty's als deze 'groene smurrie' een succes is."

"Welk ander gek mens, buiten jou, zou zo iets kopen? Denk je nu echt dat een mix van selderie, kool, appel en wortel ooit beter zal verkopen dan frisdrank en bier?"

"Het kan in ieder geval geen kwaad om het te proberen. Je maakt dan op z'n minst de mensen wat gezonder."

"Ja, jah."

Lara legde het geld voor de drank op de toonbank, zwaaide naar de korte man en liep verder naar het gebouw waar ze woonde.

Wonen in een appartement aan de Nossa Senhora de Copacabana Avenue had het voordeel van de locatie: het was dicht bij het beroemdste strand van Brazilië en bood een gemakkelijke toegang tot de bus- en metrolijnen, wat voor een vrouw zonder auto in de stad Rio een enorm verschil maakte.

Ze ging naar binnen en nam de trap. De geur van urine en afval herinnerde haar aan de niet-zo-luxe kant. De vijfde verdieping zat volgepropt met kleine eenkamerappartementen. In haar gedachten leek het op een grote kippenstal, die tot de nok was gevuld met mensen van verschillende pluimage.

Iemand in appartement 503 vloekte zo hard dat het door de hele gang echode. Verderop vertrok een man met een dikke buik uit een appartement, terwijl hij de rits van zijn broek dichtdeed. Hij liep met z'n hoofd omlaag langs Lara, zich duidelijk schamend. Een bruinharige vrouw

van ongeveer één meter tachtig stond in de deuropening van appartement 524 om haar client uit te zwaaien en zei goedmorgen tegen Lara toen ze passeerde. Nadat Lara een goedmorgen terug had gezegd, deed de travestiet de deur dicht.

Lara liep haar appartement binnen en had net de deur op slot gedaan, toen ze een zachte waarschuwing hoorde: “Ben jij gek geworden? Ben je gaan hardlopen op de dag dat je dat belangrijke sollicitatiegesprek hebt voor je droombaan? Je komt nog te laat voor die verdomde selectie waar je zo hard voor gewerkt hebt. Alleen maar omdat jij erop staat om je lichaam in perfecte staat te houden.”

Lara gooide de lege plastic beker in de vuilnisbak in de keuken. Ze gaf antwoord aan haar vriendin die tegenover haar zat en nog een slaapkapsel had.

“Mijn God! Dat is al veel stress voor zeven uur. Wat is er gebeurd? Ben je uit het stapelbed gevallen?”

“Nee. Ik werd wakker gemaakt door een ezel die schreeuwde: ‘Ik kom! Ik kom!’ op dit uur in de ochtend! Kun je dat geloven? Klootzak. Deze plek is al een dump en nu moet ik wakker worden van het geluid van die klootzak die het hele gebouw laat weten dat hij aan het klaarkomen is. Echt geweldig, joh!”

Lara kon niet stoppen met lachen, ze zag het al helemaal voor zich.

“Zoals ik jou ken, heb je dat niet zomaar laten gaan.”

“Eigenlijk had ik het raam al open om tegen hem te schreeuwen dat als hij niet heel snel zou komen, ik er zelf heen zou komen om een stok in zijn reet te steken om de boel te versnellen. Maar toen was het al voorbij. Toen ik bij het raam aankwam was het gillen al over. Hij was al gekomen en viel ons niet meer lastig.”

“Mijn liefste vriendin, iedereen heeft seks op zijn eigen gekke manier en ik betwijfel of jij wel stil bent in bed.”

“Ha! Maar ik heb tenminste geen seks in deze kruipruimte die we een appartement noemen, zodat de rest van het gebouw me kan horen. En ik schreeuw geen: ‘Ik kom! Ik kom!’ om zeven uur in de ochtend. Kom op, zeg! Maar nog erger dan schreeuwen zodat de burens het kunnen horen, is helemaal geen seks hebben. Want jij, mijn schat, zal onderhand weer terug in een maagd veranderen als ik bedenken hoelang jouw kleine doosje al niks

meer opgeborgen heeft. Trouwens, studies tonen aan dat de afwezigheid van seks kan leiden tot een depressie.”

Ze had het bij het rechte eind. Dat Lara al tijden geen seks meer had gehad was zichtbaar en onmogelijk te verbergen, want ze deelde niet alleen het appartement met Patrícia, maar ze was ook nog haar hartsvriendin.

Ze was geen maagd meer, maar tijdens de zesentwintig jaar van haar leven had ze maar drie seksuele partners gehad. Ze wist dat dit niet als ‘normaal’ werd gezien in deze tijd.

“Dus nu is mijn seksleven de reden van jouw slechte humeur?”

“Lieverd, ten eerste, je hebt geen seksleven. Dat is wat ik zeg. En ten tweede, dat is niet de reden van mijn slecht humeur. Ik benoem alleen de feiten.”

Lara bleef lachen terwijl ze haar bezwete kleding uittrok.

“Maar serieus, Lara. Je gaat niet te laat komen, tóch?”

“Relax, ik heb nog tijd genoeg. Ik had het hardlopen echt even nodig en dat was echt niet om mijn lichaam in vorm te houden, oké? Je weet dat het voelt als een mentale poetsbeurt. Ik heb dit nodig.”

Patrícia snoof en haalde haar schouders op. Ze wilde geen ruzie maken met haar vriendin, dus opende ze de koelkast en schonk een glas melk in terwijl Lara ging douchen.

Ze las de *Cosmo* om zichzelf bezig te houden en voordat ze er erg in had, stond Lara al weer aangekleed voor haar in afwachting van een mening over haar kleding.

“Lieverd, ga je naar een sollicitatiegesprek of naar een seminar genaamd ‘de nieuwe puriteinen van de 21ste eeuw’?”

“Hoe bedoel je? Zie ik er niet goed uit?”

“Wel en niet. Ten eerste, die rok is veel te lang, je blouse te hoog dichtgeknoopt en die ziet eruit alsof je naar een klooster gaat. Je gaat naar een sollicitatiegesprek, je hoeft niet elke centimeter van je lichaam te verbergen.”

“Dat is niet helemaal waar. Integendeel, directieassistenten waarderen respect en fatsoen. We hebben al voldoende reputatie.”

“Reputatie of niet, een assistent moet minimaal moderne kleding dragen en jouw kleding komt regelrecht uit de kast van je oma.”

Lara slikte de harde en eerlijke mening van haar vriendin. Ze had het niet geërfd van haar oma, maar het kwam in de buurt. Ze had het in een kringloopwinkel gekocht met het beetje geld dat ze had kunnen sparen van haar laatste baan en had het bewaard voor een speciale gelegenheid. Geld uitgeven aan kleding was een luxe als je huur, vaste lasten, eten en studieleningen moest betalen.

“Het is alles wat ik heb. De rest is te informeel: spijkerbroeken, korte broeken, minirokken... Bij Dr. Leopoldo in het kantoor was het normaal om spijkerbroeken te dragen.”

Patrícia merkte dat ze te hard was geweest, toen ze de verdrietige blik van haar vriendin zag.

“Kom mee. We zullen dit even oplossen, je gaat immers niet zomaar bij een klein kantoor solliciteren. We hebben het over de grote KPX. De rok is goed, maar laten we de blouse wisselen, want zoveel knopen helemaal tot boven dichtgeknoopt, plus de witte ruches kan echt niet. Hier, trek dit eens aan.” Ze gooide een roze satijnen blouse naar Lara en rende naar de kledingkast om een blazer te pakken die erbij paste.

Lara wisselde van blouse en streek het glad over de eenvoudige zwarte rok. Daarna trok ze de zwarte blazer aan die haar vriendin haar gaf.

“Nou, maak die knot los en laat dat prachtige haar over je schouders vallen.”

“Oh, nee! Dat is echt te veel, wat zal de HR vrouw van me gaan denken?”

“Daar heb je gelijk in...daar had ik nog niet aan gedacht. Regel één om op je werk geaccepteerd te worden: flirt met de mannen en maak de vrouwen niet jaloers. Laat die knot maar zitten dan, maar ik ga er wel wat slierten uithalen zodat het wat charme uitstraalt.”

Patrícia deed de make-up en leende haar hoge hakken uit. Toen Lara uiteindelijk in de spiegel keek, voelde ze een rilling van blijdschap. Ze zag er prachtig uit, goed gekleed, het was één geheel en haar make-up was discreet.

“Zo. Het enige dat nu nog ontbreekt is het horloge... Verdomme! De tijd! Oh mijn God, ik zal nog te laat komen!” riep Lara gefrustreerd.

Ze greep haar tas, de map met haar cv en rende de deur uit. Ze hoorde nog net haar vriendin door de gang roepen.

“Als je mijn hoge hakken breekt, vermoord ik je!”

class="calibre5"/>

Alex was een videoconferentie via zijn telefoon aan het afronden. Het was met de directie van een van zijn ondernemingen in Miami. Zijn auto kwam aanrijden in de ondergrondse garage die helemaal bedekt was met spiegels. Het gebouw nam een deel van een blok in het centrum van Rio in beslag. De chauffeur opende het portier en Alex liep naar de privélift zonder langs de receptie van het gebouw te hoeven. Als hij dat wel had gedaan, had hij de grote groep vrouwen gezien die op een bepaalde manier vochten voor de functie van directieassistente. Het was de derde dag en hij kon het niet meer aanzien dat er zoveel vrouwen bij elkaar stonden. Niet dat hij daar een probleem mee had. Persoonlijk waren vrouwen zijn favoriete hobby, maar in zijn professionele leven gaf hij de voorkeur aan serieuze inzet, toewijding en nauwkeurigheid, en hij mengde zijn avontuurlijke pleziertjes nooit met werk.

De onderneming had er een open beleid over, volgens het werknemershandboek dat Alex zelf had goedgekeurd. Relaties tussen werknemers waren toegestaan zolang het niet te ver ging op het werk of de belangen van de onderneming schaadde. Hij had nooit misbruik gemaakt van het beleid. Ondanks de mooie vrouwen om hem heen, ging hij liever ver van zijn onderneming op jacht.

Toen de lift op zijn verdieping stopte, gingen de deuren open en verscheen de enorme hal. Een verleidelijke blondine stond op uit haar stoel en begroette hem met een hese stem. Hij nam de krant aan van haar en had een blik geworpen op de diepe, sexy V-hals van haar blouse, alsof het vandaag een andere dag was. Vandaag moest hij al zijn aandacht gericht houden op de grote finale die hij had beraamd tegen de man die zijn leven had verwoest.

Hij liep langs het bureau van Magali, begroette haar en liep haastig naar zijn kantoor. Hij gooide de krant op zijn bureau, ging op zijn grote bureaustoel zitten en legde zijn hoofd tegen zijn gevouwen handen.

“Is het bezorgdheid of verveling?” Zijn gedachten werden onderbroken door de zorgzame stem van Magali, die het kantoor was binnengekomen.

“Geen van beide. Gewoon onrust.”

Hij was onrustig, omdat hij wist dat de finale in zicht was van het gevecht dat hij in het geheim voerde. Deze middag zou hij zijn grootste vijand ontmoeten: João Ferrero.

João Ferrero was achtenzestig jaar oud, lang en had meer extra kilo's dan gezond was. Vroeger was hij een gerenommeerd projectontwikkelaar en had hij zelfs een aanzienlijk fortuin. Dat had hij in de loop der jaren zien slinken door slechte investeringen en te veel geld dat hij uitgaf aan vrouwen en gokken, alles aangengd met grote hoeveelheden drank.

Ook al was Alex opgegroeid in Ferrero's huis en had hij hem als vaderfiguur gezien, de waarheid was dat hij niets meer dan zijn baas was geweest. Zijn moeder was jarenlang dienstmeid in het huis en toen ze gewond raakte, bleef de jongeman daar werken. Eerst maakte hij de auto's schoon en onderhield hij de tuinen. Daarna werd hij Ferrero's chauffeur.

Zijn gedachten vlogen naar acht jaar geleden, toen hij nog maar een tweeëntwintigjarige was en in een van de kamers van het arbeidersgebouw op Ferrero's landgoed woonde. Hoewel het niet echt zijn thuis was, beschouwde hij het wel zo, want hij was er vanaf zijn elfde opgegroeid. Het geld dat Ferrero hem betaalde was niet veel, iets meer dan het minimumloon, maar het was genoeg voor zijn beperkte uitgaven. Hij hoefde geen huur, eten of zelfs onderwijs te betalen, aangezien hij een beurs had kunnen krijgen voor een privéschool in Barra da Tijuca. Hij studeerde bedrijfskunde in de avonduren en zou een geweldige student zijn geweest als hij niet zoveel lessen had gemist. Werken met Ferrero maakte een vast dagritme onmogelijk. Er waren dagen dat hij om zeven uur 's ochtends vertrok, de hele dag tot zijn beschikking stond en 's avonds naar feestjes, borrels bij vrienden en soms zelfs naar zijn minnaressen moest. Er waren geen vrije dagen of officiële feestdagen, hij was zijn chauffeur en moest altijd beschikbaar zijn.

Alex wist dat als hij er naar had gezocht, hij waarschijnlijk een betere baan had kunnen vinden. Waarschijnlijk ook meer geld had kunnen verdienen, maar toch, hij bleef bij Ferrero. Zijn moeder had meer dan een

jaar in het ziekenhuis gelegen en João was degene die de rekeningen van het privéziekenhuis betaalde.

Al met al, buiten de gezondheidstoestand van zijn moeder om, was hij tevreden met deze situatie. Hij had een plek om te wonen en kon af en toe vrouwelijk gezelschap meenemen naar zijn kamer. Soms vond hij het grappig als zo'n vrouw dan dacht dat hij in dat elegante landhuis woonde en dan zag hij de teleurstelling in haar ogen, als hij ze naar het arbeidersgebouw leidde. Ze moesten dan achter het landhuis zijn en dan de kleine woonruimte met de kleine huiskamer zag waar hij leefde. Ondanks dat hij geld en status miste, kon dat niet gezegd worden over zijn karakter en deskundigheid. Geen vrouw verliet zijn bed onbevredigd.

Dat veranderde allemaal toen *zij* in zijn leven verscheen. Niet langer een nieuwsgierig kind of een slanke puber, ze was een vrouw geworden. Hij herinnerde haar ogen en zachtheid. Het kwam door haar, dat João Ferrero had besloten om Alex' leven te ruïneren, waardoor hij alles kwijtraakte.

Het imperium van de beroemde projectontwikkelaar was al jaren aan het afbrokkelen, Alex had het proces alleen maar versneld. João wist niet dat Alex achter zijn mislukkingen, de kredieten die voortijdig werden opgeëist, zat. Beetje bij beetje omzeilde en controleerde de zakenman de randen van de grote Di Ferrero Construction. Alex zat altijd afgeschermd achter grote anonieme bedrijven en geheime deals. Uiteindelijk was Alex' naam nergens te vinden en João geloofde dat concurrerende bouwbedrijven zich verenigden om hem te gronde te richten.

Niemand besteedde veel aandacht aan wat een nauwelijks nuchtere man zei, vooral over de samenzweringstheorieën. Lange tijd geloofde zijn raad van bestuur dat de val van het imperium werd veroorzaakt door zijn gebrek aan bekwaamheid in het kiezen van de juiste locaties voor nieuwe bedrijven en door zijn grootheidswaan.

Alex wist dat allemaal, omdat hij mensen die hij vertrouwde bij Di Ferrero had geplaatst en ruim betaalde voor de informatie die ze vergaarden. Hij had iemand bij de administratie, twee stagiaires, een accountant en João Ferrero's persoonlijke assistent daar zitten. Liana was degene die hem het vaakst persoonlijke informatie gaf. Zij zorgde dat hij de gewoonten en zwakheden van zijn grootste vijand leerde kennen.

“Gespannen om de assistent te kiezen die mij gaat vervangen, of gespannen om mij zo snel mogelijk te zien vertrekken?” onderbrak een

stem zijn overpeinzingen.

Hij sloot zijn gedachten af en keek naar de vriendelijke vrouw die voor hem stond.

“Je weet dat ik het niet fijn vind dat je gaat, maar jij moet op je gezondheid letten. Het is lang geleden dat je van een lange vakantie hebt genoten.”

“Pensioen is geen vakantie! En over mijn gezondheid...ik voel me prima. Jij wil mij hier gewoon weg hebben en me vervangen voor een bimbo met siliconenborsten.”

Alex liep om de tafel heen en ging achter de brildragende grijze vrouw staan. Hij omhelsde haar.

“Ik zou jou nooit wegduwen, laat staan je vervangen door een bimbo met siliconenborsten.”

“Weet ik, weet ik,” gromde ze.

“Dus ik bemoei me niet met de werving van de nieuwe assistent. Ik heb de cv-selectie, de groepsdynamiek en de sollicitatiegesprekken aan HR overgelaten. En jij bent degene die het laatste gesprek voert en je vervanger kiest. Je kunt kiezen voor een blondine of een brunette, met of zonder siliconen, gehandicapt, met een slis, één been korter dan het andere. Zolang ze maar capabel is en probeert minstens 10% zo goed te zijn als jij. Als ze dat doet, neem ik haar aan. Maar je weet het jij bent onvervangbaar.” Hij pakte haar steviger vast, gaf haar een dikke kus op haar wang en liet haar los.

“Dat weet ik, dus ik kan niet garanderen dat ik een jonge vrouw vind die net zo capabel is als ik, maar ik zal op z'n minst proberen om niet iemand te kiezen die net zo dom is als zij daarbuiten.”

“Niet zo jaloers! Evelyn werkt hard.”

“Ik weet hoe hard ze werkt. Twee of drie van je directeuren en ik.”

“Wat ze doet, of niet doet in haar privéleven is niet mijn zaak en dat zou de jouwe ook niet moeten zijn. Dus, wij zullen ons richten op het saaie, zakelijke deel dat gedaan moet worden en die jonge vrouw van haar leven laten genieten.”

Magali legde een grijze map op bureau en ging verder: “Hier zijn de documenten die je advocaat heeft gestuurd. Je hebt vanmiddag vrij zoals je had aangegeven, maar vanavond is er geen ontkomen aan. Het is het openingsfeest van het Kinder Medisch Centrum en jij bent de eregast.”

“Moet ik daar echt naartoe? Kan ik niet gewoon een cheque sturen?”

“Nee! Je hebt al zoveel cheques gestuurd. De enige reden waarom dit medisch centrum bestaat, is door jouw donaties en omdat jij het hebt laten bouwen. Het enige dat zij willen, is dat jij daarheen gaat en een ‘heel erg bedankt’ accepteert.”

“Ik heb geen ‘heel erg bedankt’ nodig. Die kinderen met kanker hebben hier gewoon recht op, en op zoveel meer.”

“Dat weet ik. Maar je moet echt gaan. Dus ga op zoek naar iemand die met je meegaat, knap en niet dom, zoals die ene daarbuiten, en neem haar mee naar een leuk feest.”

“Ik vier mijn succes liever met een goede whisky in mijn hand.”

“Ik weet wat jij van plan bent vanmiddag. Dat heb je me niet verteld, maar ik weet het. En denk maar niet dat je zo blij zal zijn als je nu denkt. Het zal niet als een overwinning voelen. Als je Ferrero eindelijk kapot hebt gemaakt, zal het geen blijdschap zijn wat je voelt. Wraak brengt geen rust in je ziel.”

“Ik voel dan misschien geen blijdschap of rust, maar ik ga een streep zetten onder dit verhaal en zal uiteindelijk klaar zijn om het boek te sluiten over dit deel van mijn leven.”

“Is dat zo? Zullen al die jaren waarin je bleef hangen in deze woede en deze haat, zomaar verdwenen zijn? Dat zal niet gebeuren, zoon. Het zal niet gebeuren. Vergeet die man, ga verder met je leven, zoek een goede vrouw, trouw, neem een stel kinderen en neem een labrador.”

Alex glimlachte bij het laatste gedeelte. Magali dacht altijd dat alles op te lossen was door een gezin te stichten en een hond te hebben. Hij vond zo'n relatie echter niet aantrekkelijk en daarom was hij het niet eens met haar woorden. Zijn leven zou nooit zo eenvoudig zijn. Dat zou hij wel willen. Hij was drie mooie jaren getrouwd geweest met zijn vrouw, die inmiddels overleden is, en wiens achternaam hij had gehouden. Naast het feit dat Anne Hazel een bijzondere vrouw was, was ze enorm belangrijk geweest bij het opbouwen van zijn imperium, daarnaast steunde ze hem bij elke grote stap. Ze had hem meer liefde gegeven dan hij verdiende. Op een bepaalde manier had ze hem geholpen om de gebroken stukken van zijn leven weer aan elkaar te lijmen, maar niet genoeg om hem zijn verlangen naar wraak op te laten geven en verder te gaan zonder achterom te kijken. Ze had hoe dan ook van hem gehouden. Zelfs toen ze diep van

binnen beseftte dat hij haar bewonderde, naar haar verlangde, haar wilde, maar niet in staat was om al die liefde terug te geven.

Voordat hij deze man van steen en ijs werd, was hij een beminnende echtgenoot geweest, die had geloofd in liefde en gelijkheid. Hij had geloofd in de gelogen woorden van een vrouw, had eeuwige liefde gezworen aan iemand die hem alleen maar had veracht en hem had verlaten voor de eerste rijke playboy die haar pad had gekruist. Zijn hart zat achter slot en grendel, maar Anne had het bijna kunnen openen. Als ze niet voortijdig was gestorven, had ze misschien eindelijk zijn bittere hart kunnen bereiken en de liefde in hem weer kunnen aanwakkeren. Maar het leven had haar te vroeg meegenomen. En hij was doorgegaan met zijn wraakplannen.

“Ik heb geen plannen om te hertrouwen. Het is goed zo.”

“Ik weet dat Anne een fantastische vrouw was. Ik mis die Engelse vrouw, maar het leven gaat door en je hebt genoeg kunnen rouwen. Het is tijd om je te settelen, een goede vrouw te vinden en een nieuw leven op te starten. Het is tijd om te stoppen met het leven van een ander te verwoesten. Ferrero is al bezig om zijn eigen graf te graven. Vergeet hem en vergeet deze wraak. Zoek een goede vrouw en stop hém niet meer in al die ingehuurde sloeries die je achterna zitten.”

“Magali, je bent een goede moeder. Maar wel naïef. Het leven is gevuld met sloeries, daar kan je niet omheen. Wat ik doe, is wensen koppelen. Sommigen willen plezier en status, anderen geld en macht. Uiteindelijk geef ik ze alleen maar wat zij willen.”

“En zij geven jou wat jij wil! Ik weet het! Bespaar me het ongepaste commentaar! Ik ga snel iemand zoeken die mijn plaats in kan nemen hier. Want let maar eens op wat er gebeurt als ik ga! Ik ga margarita's drinken in de Caribbean, terwijl jij hier blijft en in elkaar stort zonder mij.”

Ze stampte de kamer uit.

Alex glimlachte uiteindelijk. Hij hield van deze vrouw alsof het zijn eigen moeder was. Hij ontmoette in haar Engeland, toen ze nog een illegale immigrant was. Hij had haar aangenomen en haar legale status geregeld. Hij zag haar veranderen van poetsvrouw naar huisbewaarder. Ze regelde alles, en was altijd efficiënt en behulpzaam.

Ze zorgde voor Anne toen de ziekte haar verteerde, en was altijd bezorgd om hem. Ze was een liefdevolle en zorgzame moeder voor Anne en hem. Toen hij terugkeerde naar Brazilië, om zijn plan door te zetten,

nam hij haar mee. Omdat Magali haar eigen woonplek wou hebben, kocht Alex een comfortabel huis in een van de weinige omheinde woonwijken in Botafogo en gaf haar de sleutels en de akte. Om haar dichtbij te houden, nam hij haar aan als zijn persoonlijk assistent bij KPX. Het was werk dat ze uitvoerde met kennis en kunde. Ze sprak goed Engels en was efficiënt, dat waren belangrijke vaardigheden in haar functie, omdat hij veel ondernemingen en bedrijven had in andere landen. Als het aan hem gelegen had, zou Magali nooit gewerkt hebben. Ze was altijd te vriendelijk en voelde als familie, maar de koppige vrouw had haar trots en weigerde geld aan te nemen dat ze niet zelf had verdiend. Dus zorgde hij ervoor dat ze haar baan kreeg als persoonlijk assistent en gaf haar een riant inkomen.

Tot het moment voor Magali kwam om met pensioen te gaan, had ze geprobeerd om het te verbergen, maar hij wist van haar problemen met artritis en andere leeftijd gerelateerde problemen. Hij wist dat deze lieve vrouw minder stress en meer rust nodig had. Hij wist dat ze zou gaan en dat er al snel een andere assistent haar plaats in zou nemen. Iemand die niet langer als een moeder was. Hij zuchtte en wenste dat de nieuwe werknemer net zo efficiënt zou zijn als Magali.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>